

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: O. Š.
zastoupen Mgr. Lucií Čertíkovou, advokátkou
sídlem Uruguayská 11, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2024, č. j. MSK 11141/2024, o dopravním
přestupku,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2024, č. j. MSK 11141/2024, se **zrušuje** a věc se
vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** uhradit žalobci k rukám Mgr. Lucie Čertíkové, sídlem
Uruguayská 11, 120 00 Praha 2, náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to ve lhůtě
do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) žalobou ze dne
15. 5. 2024 rozhodnutí ze dne 7. 3. 2024, č. j. MSK 11141/2024 (dále jen „napadené
rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu
Frenštát pod Radhoštěm ze dne 12. 12. 2023, č. j. OD/36685/2023/kvran (dále též
„rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uznal

žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 16. 4. 2023 kolem 08:26 hod. ve Frenštátě pod Radhoštěm na silnici 1/58 na ul. Záhuní u autoservisu Patala (č. p. 361) ve směru jízdy na Kopřivnici jako řidič vozidla Ford Transit Custom RZ X držel při řízení vozidla v ruce mobilní telefon.

2. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 300 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

3. Žalobce v žalobě brojil proti tomu, že správní orgány jako svědky vyslechly pouze u přestupku zasahující policisty, a nikoliv však spolujezdce žalobce. Správní orgán I. stupně neprovedení jejich svědecké výpovědi odůvodnil tím, že podle něj mají k žalobci vztah, což dle žalobce nelze považovat za akceptovatelný důvod pro takový postup. Žalobce v tom spatřoval porušení § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaný odůvodnil neprovedení svědecké výpovědi spolujezdců žalobce tím, že žalobce nepřinesl žádnou jinou verzi reality v souvislosti s přestupkovým jednáním. Tím, že správní orgány neprovedly výslech jiných svědků než policistů, byla porušena zásada rovnosti, nestrannosti a práva na spravedlivý proces. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a další svědky proto nebylo třeba vyslechnout. Správní orgány jsou podle žalobce v řízení o přestupku povinny zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného a v tomto řízení této své povinnosti nedostály.
4. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že správní orgány neprovedly k důkazu videozáznam přestupkového jednání. Poukázal na to, že do oznámení o přestupku policisté uvedli, že existuje kamerový záznam ze spáchání přestupku. Záznam však nebyl do spisu založen a policisté při své svědecké výpovědi existenci záznamu popřeli. Z toho žalobce usuzuje, že jsou svědkové nevěrohodní. Správní orgány nadto měly objektivně zjistit, co se s kamerovým záznamem stalo. Podle žalobce svědci navíc nevypovídali spontánně, ale přednesli situaci tak, jak byla uvedena v úředním záznamu; jeden ze svědků úřední záznam dokonce přímo četl. Svědci také popsali rozdílně to, jak měl žalobce manipulovat s údajným hovorovým zařízením a správní orgán I. stupně jim pokládal návodné otázky.
5. Žalobce zdůraznil, že správní orgány nemohou rezignovat na svou povinnost řádně obstatat důkazy a spolehnout se jen na výpověď policistů. Zároveň platí, že výpověď policisty by pro vysokou míru věrohodnosti měla mít také vysokou míru konkrétnosti. K tomu však v posuzované věci nedošlo, protože policisté sami tvrdili, že telefon žalobce viděli poté, co jej zastavili; popisovali vzhled mobilního telefonu zpětně. V případě tvrzení proti tvrzení judikatura dovozuje, že právní stát má v těchto situacích raději rezignovat na postih, než aby nedůvodně postihl nevinného.
6. Žalobce také nesouhlasil s tím, jakým způsobem žalovaný vypořádal odvolací námitku ohledně stanovení výše pokuty při horní hranici sazby. V napadeném rozhodnutí chybí jakákoliv úvaha o zahrazení. Žalobce také nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že správní orgán I. stupně nehodnotil žalobcovu přestupkovou minulost ve vztahu k jeho osobě. Toto tvrzení se nezakládá na pravdě.

7. V závěru žaloby navrhl žalobce zrušit napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Ve vyjádření ze dne 12. 6. 2024 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobní námitky opakují argumentaci uvedenou v odvolání. Podle žalovaného byla existence kamerového záznamu vyvrácena výpovědí svědka; žalovaný ze záznamu nemohl vycházet, jelikož není součástí spisu. Kamerový záznam je zmíněn v oznámení o přestupku, ale pouze proto, že kamerový záznam je vázán na zapnutý motor policejního vozidla a policista nemá možnost během své činnosti funkci kamery a existenci záznamu ověřit.
9. K neprovedení výslechu dalších svědků žalovaný shrnul, že žalobce neuvedl žádnou vlastní verzi reality, kterou by výslechy těchto svědků měly prokázat. Není tak zřejmé, k čemu by tito svědci měli být vyslechnuti.
10. Pokud jde o úvahu ke správnímu trestu, v napadeném rozhodnutí je jasně uvedeno, že k dříve spáchaným přestupkům nebylo přihlíženo z hlediska možné recidivy, při odůvodnění správního trestu žalovaný výslovně uvedl, že ve vztahu k dříve spáchaným přestupkům hodnotí osobu pachatele.
11. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.
12. K vyjádření žalovaného zaslal žalobce soudu 28. 6. 2024 repliku, ve které uvedl, že správní řízení je dvojinstanční a žalovaný nemá z povahy své role nahrazovat činnost správního orgánu I. stupně. Pokud správní orgán I. stupně neprovedl výslech spolujezdců navíc s nezákonným odůvodněním, nemůže žalovaný tento postup zhojit tím, že poskytne lépe akceptovatelné důvody. Žalovaný také domýšlí, co se stalo s videozáznamem, aniž by pro tyto úvahy měl oporu v provedeném dokazování. Žalobce pak není povinen se ve správním řízení hájit a uvádět jakákoliv tvrzení nebo důkazy ve svůj prospěch.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

13. Žalobce byl dne 16. 4. 2023 kolem 08:26 hod. ve Frenštátě p. R. na silnici 1/58 na ul. Záhumí u autoservisu Patala (č. p. 361) ve směru jízdy na Kopřivnici zastaven hlídkou Policie České republiky, která v místě prováděla dohled. Hlídka policie žalobce zastavila, protože ze vzdálenosti přibližně 5 metrů měla vidět žalobce skrze okénko auta manipulovat s hovorovým zařízením. Zařízení měl žalobce jako řidič vozidla Ford Transit Custom RZ X během jízdy držet v levé ruce, kterou měl položenou zepředu na volantu, držel je ve svislé poloze před sebou u horního okraje volantu, volant držel částečně pravou rukou a palci obou rukou manipuloval s displejem zařízení. Tyto informace jsou obsaženy v úředním záznamu policie. V den spáchání přestupkového jednání policisté na místě vyhotovili oznámení o přestupku, ve kterém je uvedena totožnost dvou osob, které byli v té době spolujezdci žalobce, a dále je v oznámení uvedena informace o existenci kamerového záznamu.
14. Žalobce odmítl projednat přestupek s policisty příkazem na místě, věc byla proto postoupena příslušnému správnímu orgánu, který dne 31. 5. 2023 rozhodl příkazem. Příkaz byl žalobci doručen dne 7. 6. 2023 a dne 12. 6. 2023 proti příkazu žalobce podal odpor. Dne 6. 9. 2023 proběhlo ústní jednání, při kterém byli vyslechnuti zasahující policisté. Oba policisté shodně uvedli, že viděli odlesk displeje zařízení, a že zařízení bylo černé barvy a bylo napojeno na kabel vedoucí svisle dolů. Oba také uvedli, že mobilní telefon poté viděli

uvnitř automobilu během kontroly. Prap. J. I. jako svědek dále vypověděl, že si myslí, že kamerový záznam není k dispozici a připustil, že úřední záznam četl na začátku a na konci výslechu, „*když jsem se díval, jestli byl kamerový záznam*“. Pprap. T. P. téhož dne jako svědek vypověděl, že kamerový záznam není, ten den nebyla kamera funkční.

15. Žalobce se k řízení vyjádřil dne 18. 9. 2023. Ve vyjádření zejména namítal nedostatky ve svědeckých výpovědích policistů a jejich důkazní nepoužitelnost. Dále namítal, že správní orgán I. stupně dostatečně nezjistil skutkový stav věci, protože nevyslechl další svědky a nezajistil kamerový záznam z vozidla. Následně správní orgán I. stupně rozhodl tak, že žalobce uznal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu.
16. Žalobce podal ve věci odvolání, ve kterém v zásadě namítal tytéž námitky jako ve vyjádření v řízení v I. stupni. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
20. Žaloba je důvodná.
21. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval přestupkem spočívajícím v tom, že řidič při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu. Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle obvykle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, bod 12).
22. V řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se přestupkového jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).
23. Aby správní orgány splnily svou povinnost zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, mohou podle § 51 odst. 1 správního řádu v řízení použít

jakékoli důkazní prostředky. Ty musí získat a provést v souladu se zákonem a musí být způsobilé přispět k objasnění skutkového stavu věci.

24. Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud, nelze se spokojit s tím, že „*skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68). Platí totiž, že správní trest – stejně jako trest soudní – lze uložit, jen pokud je nade vší pochybnost, že se skutek stal a že se stal právě tím způsobem, jaký správní orgán zjistil a prokázal (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70).
25. Obviněného lze shledat vinným ze spáchání přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté (či alespoň jeden z nich) by tedy museli být v takovém postavení k vozidlu řidiče, aby vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci neprůhledných (či špatně průhledných) částí vozidel mohli jednání řidiče vidět. Natolik detailně, aby si byli jisti, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).
26. V nyní posuzované věci krajský soud zjistil, že správní orgány vycházely toliko z výpovědi policistů. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy je přestupkové jednání prokazováno toliko výpovědí zasahujících policistů, se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27, poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat. V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným.
27. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015–42, pak Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: „*Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.*“ Uvedený názor je v rozhodovací praxi správních soudů nadále zastáván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 176/2016-41). Pokud však správní orgány považovaly za rozhodující důkaz výpověď policisty, je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86).
28. Správní orgány v nyní posuzované věci nároky stanovené shora zmiňovanou judikaturou správních soudů nenaplnily. Skutkový stav považovaly přes soustavné námítky žalobce a odkazy na to, jaké důkazy nebyly provedeny, za dostatečně zjištěný, a to toliko na základě svědeckých výpovědí policistů, což nelze v posuzované věci akceptovat.

29. Již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně dne 18. 9. 2023 zaslal žalobce podání nazvané jako vyjádření k řízení, ve kterém namítal, že se jedná o situaci, kdy stojí tvrzení proti tvrzení (žalobce, že nedržel za jízdy hovorové zařízení proti tvrzení policistů, že jej držel). Ve vyjádření konkrétně uvedl, že „*jediným důkazem, který byl v řízení proveden a který lze hodnotit v neprospěch obviněného (jako důkaz toho, že se obviněný přestupku dopustil), bylo svědectví zasahujících policistů, kteří zároveň přestupek, který obviněný od počátku popírá, oznámili. Žádný důkaz ve prospěch obviněného, který by potvrdil jeho tvrzení, že nedržel telefonní přístroj, v řízení správní orgán neprovedl (např. kamerový záznam a výslech spolujezdců*“. V podání ještě jednou zopakoval, že shledává zásadní nedostatky dosud provedeného správního řízení v tom, že policisté nedoložili kamerový záznam, který byl dle oznámení přestupku pořízen, ani nevyslechly spolujezdce žalobce jako svědky. Na rozdíl od správních orgánů – s ohledem na výše uvedené skutečnosti – má krajský soud za to, že se jednalo ze strany žalobce o návrh na provedení důkazů. Návrh žalobce nelze hodnotit formalisticky a akceptovat jej pouze tehdy, kdyby jej žalobce formuloval způsobem „*...navrhují k důkazu výslech svědka, aby prokázal*“. Z obsahu podání jasně vyplývalo, které důkazy považoval žalobce za nutné pro dostatečné zjištění skutkového stavu a taktéž je jasné, proč tak chtěl učinit. Chtěl, aby nové důkazy prokázaly, že mobilní telefon v ruce nedržel. Formalistické pojetí, které popsal zejména žalovaný v napadeném rozhodnutí, tak nepovažuje krajský soud za správné.
30. Žalobce v průběhu správního řízení opakovaně tvrdil, že pro správné zjištění skutkového stavu je třeba provést k důkazu záznam z kamerového systému. Je třeba uvést, že správní orgány nemají povinnost provést každý důkaz, který obviněný v řízení navrhne. Správnímu orgánu je dána možnost neprovést některé navržené důkazy, pokud je shledá nadbytečnými (§ 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Ale je jejich povinností vysvětlit, proč tak neučinily. Tato úvaha musí být racionální, věcně podložená a přezkoumatelná. To se v posuzované věci nestalo. Správní orgán I. stupně ke kamerovému systému na straně 6 rozhodnutí ze dne 12. 12. 2023 sdělil, že jeden z policistů během výslechu uvedl, že záznam není k dispozici, druhý, že kamera nebyla v den přestupkového jednání funkční. Správní orgán I. stupně uzavřel, že nemá důvod o výpovědi svědka pochybovat a žádat po policii záznam, který neexistuje. Vše doplnil úvahou, že je mu z činnosti známo, že kamery ve služebních vozidlech často spolehlivě nefungují nebo záznam nelze stáhnout nebo je nekvalitní. Pokáral žalobce, že „*tvrdit, že policisté záznam zničili, je odvážné*“. Uvedenou argumentaci krajský soud hodnotí jako nedostatečnou, založenou na subjektivních úvahách, bez řádného zjištění skutkových okolností.
31. Správní orgán I. stupně rozhodoval za situace, kdy policisté do oznámení přestupku ze dne 16. 4. 2023 vlastnoručně do kolonky údaje ke svědkům a zajištěné důkazní prostředky uvedli: svědci P. N., D. J., kamerový záznam. Následně policista prap. J. I. během výslechu dne 6. 9. 2023 vypověděl, že si myslí, že kamerový záznam není k dispozici a připustil, že úřední záznam četl na začátku a na konci výslechu, „*když jsem se díval, jestli byl kamerový záznam*“. Pprap. T. P. téhož dne jako svědek vypověděl, že kamerový záznam není, ten den nebyla kamera funkční. Z uvedeného vyplývá, že osud kamerového systému si pamatoval pouze jeden svědek, který neuvedl žádné další podrobnosti či vysvětlení k tomu, proč je kamerový záznam sice zapsaný v oznámení o přestupku, ale ve skutečnosti nebyl funkční. Z výpovědi druhého svědka jasně vyplývá, že netuší, co se se záznamem v ten den stalo. Pouze uvedl, že záznam není k dispozici (a to až po seznámení s oznámením o přestupku). Přes takto nejednoznačné výpovědi vzal správní orgán I. stupně za postavené najisto, že

záznam neexistuje a dodal k tomu vlastní úvahu, co se mohlo s videozáznamem stát. Tento postup dle krajského soudu nelze akceptovat, navíc za situace, kdy žalobce opakovaně požadoval kamerový záznam provést k důkazu a měl za to, že by jej mohl vyvinut. Pochybení správního orgánu I. stupně nezhojil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. Přestože žalobce v odvolání ze dne 5. 1. 2024 namítal, že správní orgán I. stupně nezajistil kamerový záznam ani neověřil, zda existuje či jak s ním bylo naloženo, žalovaný v napadeném rozhodnutí taktéž vycházel toliko z výpovědí policistů a dospěl k jednoznačnému závěru, že bylo v řízení zjištěno, že kamera byla v den přestupku nefunkční a důkazem, který neexistuje, není možné dokazovat. Dle krajského soudu jsou úvahy správních orgánů nedostatečné a bylo jejich povinností řádně – nikoli na základě nejednoznačných výpovědí policistů – zjistit, zda je kamerový záznam k dispozici či nikoli. Pokud záznam nebyl pořízen, měly správní orgány uvést racionální úvahu založenou na podkladech ve spise, proč byl údaj o kamerovém záznamu v oznámení o přestupku zapsán.

32. Správním orgánům lze dále vytknout i to, že vycházely toliko z výpovědí policistů, aniž by vyslechly jako svědky spolujezdce žalobce, kteří byli přítomni přestupkového jednání. Žalobce již v podání ze dne 18. 9. 2023 uvedl, že pro řádné zjištění skutkového stavu je třeba spolujezdce vyslechnout. Identita těchto svědků byla správním orgánům známa a taktéž nebylo pochyb, že tito svědci byli přestupkovému jednání přítomni a mohli by poskytnout relevantní informace. Správní orgán I. stupně se s návrhem na výslech svědků vypořádal na straně 6 rozhodnutí ze dne 12. 12. 2023 a uvedl, že má za to, že svědci mají s žalobcem nějaký vztah, ať už soukromý nebo pracovní a jejich výpověď by tak byla ovlivněna snahou žalobci pomoci nebo mu alespoň neuškodit. Tato úvaha je nesprávná. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že výpověď svědka, kterého obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský vztah obviněného ke svědkovi. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výslechem takového svědka je porušením práva na spravedlivý proces (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. ledna 2006, č. j. 4 As 2/2005–62, č. 847/2006 Sb. NSS).
33. Žalovaný odůvodnění správního orgánu I. stupně korigoval v napadeném rozhodnutí tak, že obsah výpovědi svědka a jeho případnou věrohodnost nelze předjímat, následně však neprovedení těchto výpovědí k důkazu odůvodnil tím, že „*městský úřad neporušil princip rovnosti zbraní, neboť obviněný na svou obhajobu výslech svědků nepožadoval, není předestřeno, co a zda měli v souvislosti s věcí vypovídat.*“. Taková argumentace taktéž neobstojí. Žalobce zpochybňoval řádné zjištění skutkového stavu jak v podání ze dne 18. 9. 2023, tedy před vlastním vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 12. 12. 2023, tak v odvolání proti tomuto rozhodnutí ze dne 5. 1. 2024. V něm opět namítal, že správní orgán I. stupně rezignoval na výpověď svědků, spolujezdců řidiče a že nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Ze všech žalobcových podání jasně vyplývalo, že výslech svědků požaduje provést a má k němu dojít proto, aby žalobce prokázal, že nedržel v ruce mobilní telefon. Argumentace jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného neobstojí a tím, že správní orgány svědky nevyslechly, porušily právo žalobce na spravedlivý proces.
34. Ve vztahu k výše uvedenému tak soud shrnuje, že z podstaty projednávané věci je jasné, že žalobce výpovědi dalších svědků a vyjasněním otázky osudu videozáznamu z policejní kamery chtěl prokázat skutečnost, že telefon nedržel. Tím, že se však správní orgány obou stupňů těmito důkazy rovnou odmítly zabývat, efektivně znemožnily žalobci v řízení hájit svá práva. Správní orgány se nepokusily provést důkazy, které byly způsobilé potvrdit nebo

vyvrátit takto neúplně zjištěný skutkový stav, přestože neúplnost skutkového stavu žalobce po celou dobu řízení namítal. Skutkový stav tedy nebyl dostatečně zjištěn s ohledem na výše popsany důkazní standard, který je v přestupkových věcech vyžadováno.

35. Krajský soud v závěru konstatuje, že se nemohl zabývat námitkou nepřiměřené výše pokuty a námitkou hodnocení osoby žalobce v rámci ukládání sankce, když není dostatečně zjištěn skutkový stav, a tedy není najisto postavena otázka viny, která otázce sankce předchází.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud proto zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost i vady řízení a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení se tak žalovaný pokusí zajistit svědecké výpovědi spolujezdců žalobce, vyjasní, co se stalo s kamerovým záznamem ze služebního vozidla policie, a pokud se ukáže, že záznam je k dispozici, tento provede a náležitě vyhodnotí ve světle dalších opatřených důkazů. Právním názorem krajského soudu je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že náklady řízení představují v projednávané věci zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnu právního zastoupení žalobce, spočívající v odměně za dva úkony právní služby dle § 11 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), konkrétně převzetí zastoupení a písemné podání ve věci samé – žaloba, v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupkyně žalobce neprokázala soudu, že je plátcem DPH, a ani soud tuto skutečnost nezjistil. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení nahradit částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. září. 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.